

Testamente, at staa her og debattere Ritualer, om man skal døbe paa den ene eller den anden Maade, ligger ærlig talt ganske udenfor den danske Rigsdags Competence, og det forekommer mig højest uhyggeligt, naar man er nødt til det, da jeg har en stærk Fornemmelse af, at der er adskillige Medlemmer her, som ikke blot ikke har Interesse derfor, men som overhovedet ikke forstaa det.

Da det ærede Medlem Hr. Blang under Behandlingen af det forrige kirkelige Lovforslag nævnte Ordet Sjælesorg, blev jeg tilfældig opmærksom paa, at der hos nogle Medlemmer opstod en øjeblikkelig Munterhed. Jeg fordømmer ikke de Medlemmer, det er fuldstændig rimeligt, at der er intime Omraader, som betyder noget for os, der er Kristne, men aldeles ikke noget for andre, men det er ikke rimeligt, at man her i Tinget staar og debatterer den Slags kirkelige Spørgsmaal, som Kirken selv bør afgøre.

Det er vigtigt at faa løst alle Spørgsmaalene om det materielle; men Hovedsagen for mig er dette, at der er et stort Omraade af kirkelig Art, hvor man hidtil ikke har turdet indføre en tidssvarende Ordning, og hvor man aandeligt talt staar i Gæld til Kirken med Hensyn til at frigøre den paa dette Omraade. Jeg takker den ærede Kirkeminister, fordi han har forstaaet dette, og jeg kan godt forstaa, at den ærede Kirkeminister som politisk Minister ikke er ivrig efter at afgøre Sager som Ryslingsagen. At den højtærede Kirkeminister har maattet afgøre den, respekterer jeg i høj Grad, og jeg er ogsaa ganske enig i Afgørelsen, saaledes som den er formet, men jeg kan godt forstaa, at han har den Opfattelse, at Sager af den Art bør lægges for Kirkens Forum og afgøres af Kirkens egne. Men som jeg allerede en Gang ved disse Lovforslags Behandling har haft Lov til at fremhæve, har man endnu ikke siden Grundlovens Givelse lovgivet i Ritualspørgsmaal, disse Omraader er hidtil blevet ordnet ved kongelig Anordning.

En Mængde Mennesker, som virkelig er forstaaende for Kirkens Liv og interesserede i, at det kan fortsætte sig paa heldbringende Maade for det danske Kirkefolk, er fuldstændig klar over, at den Situation, de saaledes har nedarvet fra Forfædrene, er uholdbar. Jeg skal dèr igen henvise til det kirkelige Udvalgs Forhandlinger. Det kirkelige Udvalg kunde, som sagt, ikke komme nærmere ind paa disse Ting, da der ikke var Tid til det, men det kirkelige Udvalg fandt, at det var nødvendigt at henlede Regeringens Opmærksomhed paa, at her paa

det rituelle Omraade var Spørgsmaalene endnu uløst, og det kunde ikke gaa videre paa den gamle Maade. Det kommer ogsaa frem i det kirkelige Udvalgs Betænkning S. 209 angaaende Søndagsgudstjenesten og de kirkelige Handlinger, hvor man naturligt kom ind paa det. Det, der gav Anledning til, at man overhovedet kom ind paa Spørgsmaalet, var Gudstjenestens Ordning i Sønderjylland og Spørgsmaalet om, hvorvidt man vedblivende kunde bruge den rituelle Ordning, man havde dernede. Man har bl. a. dèr et Daabsritual, der er forskelligt fra den danske Kirkes, det er med andre Ord et af de Spørgsmaal, der er brændende i Øjeblikket paa Grund af Ryslingsagen.

Paa det omtalte Sted udtaler man sig fra Flertallets Side i det kirkelige Udvalg med Bøn om, at Ministeriet hurtigst muligt vilde nedsætte en Kommission til at tage disse Sager, som man paa Grund af Tidsbegrænsningen ikke kunde behandle i Udvalget, op til Behandling. Blandt de Ting, der nævnes dèr, er ikke blot Liturgien, Spørgsmaal som Højmesseliturgien eller noget saadant og Forholdet mellem den sønderjydske og den danske Gudstjenestes Form, men der er ogsaa Tale om Ritualet ved Daab, Konfirmation, Skriftemaal, Næver og Brudevielse.

Nu var selvfølgelig de Ønsker, der kom frem, Ønsker om, at det skulde være en Kirkekommission, der forstod sig paa den Slags Ting; men Tidens Forhold har drevet dette Spørgsmaal frem paa en saadan Maade, at det vilde være i højeste Grad lykkeligt, om det ogsaa i en saadan blandet Kommission, som der her er Tale om, kunde komme til Overvejelse, hvorvidt man kunde finde en Form, der var antagelig for begge Parter.

Først og fremmest antagelig for Kirken, hvorved der kan skabes en Ordning af saadanne Spørgsmaal, naar de kommer frem, i Stedet for, at det skal være en tilfældig Kirkeminister, der ved at udvirke en kgl. Anordning besørger den Slags Ting afgjort. Enhver, der har nogen kirkelig Forstaaelse, maa dog kunne indse, at det er ødelæggende for den danske Kirke, hvis der i eet Øjeblik staar en Kirkeminister, som hedder Dahl, og som afgør en Sag som Ryslingsagen paa den Maade, som han har gjort det, og i næste Øjeblik staar en Kirkeminister, der hedder Povlsen, og som afgør Sagen paa en ganske modsat Maade, og der maaske i et tredje Øjeblik kommer en Kirkeminister Jensen-Sønderup eller en anden Mand, der har sin bestemte Mening om dette. Er det virkelig et sammeligt